

lige Spørgsmaal under Overveelse, da maa det vistnok være rigtig at faae det afgjort paa een-gang, al den Stund Aaret fra 1ste Mai 1879 til 1ste Mai 1880 nu er udløbet, og der foreligger fuldstændige Oplysninger for dette gennem Finantsministerens Meddelelser til Udvalget. Det forholder sig heller ikke saaledes, som den ærede Ordfører bemærkede, at det muligvis kunde have en mindre heldig Indflydelse paa den Kontrakt, som vil være at afflutte, dersom vi nu tage det Aar med, som udløb den 1ste Mai 1880. Jeg antager nemlig, at den meget ærede Finantsminister agter ved den Kontrakt, der nu vil være at afflutte om de næste fem Aar, eller hvor lang Tid den Kontrakt nu skal omfatte, at søge gennemført en anden Beregningsmaade, og at han under alle Omstændigheder i denne Kontrakt vil komme bort fra en saadan Bestemmelse som den omtalte § 11 i den nærværende Forpagtningskontrakt, der har medført de her omhandlede ubehagelige Følger. Det maa vistnok fra alle Sider erkendes for at være uheldigt, naar der i en Kontrakt findes saadanne Bestemmelser af rent moralsk Natur, som ikke have nogen juridisk bindende Karakter, og om hvilke det i alt Fald gjælder, at det beror paa den ene af Parterne, hvorvidt de kunne træde i Kraft. Efter den Erfaring, der her er gjort, maa det vistnok anses for givet, at den meget ærede Finantsminister, og overhoved enhver Finantsminister, vilde vogte sig for Gjentagelsen af en saadan Bestemmelse i den nye Kontrakt. Efter min og flere Medlemmers Opfattelse vilde det være heldigt, om man lagde en ganske anden Beregningsmaade til Grund end den, man hidtil har fulgt, saaledes at man ikke fastsatte Afgiften til en bestemt Sum med en mere eller mindre betinget Udsigt til Refusion eller Afslag i Forpagtningsafgiften, men fastsatte den i Forhold til det Antal Østers, der fistes, muligvis med et Maximum og et Minimum, og jeg tror, at den meget ærede Minister fra sin Side heller ikke er utilbøielig til at gaa denne Vej. Men naar Sagen staar saaledes med Hensyn til den Forpagtningskontrakt, som nu vil være at afflutte for det følgende Aidsrum, kan jeg ikke se, at det vilde medføre nogen som helst Ulempe, om man tager det sidste Aar med, for hvilket Resultaterne foreligger; tværtimod maa det vistnok stille Finantsministeren, naar han paa Statskassens Begne skal kontrahere med Østersforpagterne, friere eller i alt Fald heldigere, naar hele Spørgsmaalet med Hensyn til Fortiden saavidt muligt er afgjort, saa at man ikke behøver at medtage under Statskassens Forhandlinger med Østersforpagterne om fremtidige Kontrakter det Spørgsmaal, hvormegen eller hvor ringe Erstatning der vil være at yde for Aaret 1879—80. Derimod kan det ikke undgaa, at dette Spørgsmaal maa blive medtaget under de forestaaende Forhandlin-

ger om fremtidig Forpagtning, naar dette ikke er afgjort, og da der, som sagt, foreligger tilstrækkelige Oplysninger til, at det kan afgjøres med et lige saagodt Skjøn som Spørgsmaalet om Refusion for Aidsrummet for de to foregaaende Aar, finder det Mindretal, hvortil jeg hører, ikke nogen Marsag til at udsætte dette Spørgsmaals Afgjorelse. Naar der spørges om, hvor stor Erstatning der vil være at yde, er det ganske sikkert, at Bestemmelsen, saaledes som den staar i § 11, ikke giver Østersforpagterne noget Krav paa at faae netop de Bølsb erstattede, som de have tabt af de der nævnte Grunde, men hele denne Paragrafs eiendommelige moralske Karakter giver dem uregtelig en Udsigt til at faae en Erstatning, hvorved der tages væsentligt Hensyn til dette Moment. Hvor stort nu dette Tab, som de have lidt for Exempel af de i Paragrafen nævnte Marsager, er, lader sig ikke udregne ved at se hen til, om Aaret i det Hele taget har givet Tab eller Gevinst for dem; man kan ikke lægge det Tab til Grund, som deres Forretning har haft i det paagjældende Aar. Dette kan have ganske andre Marsager og det vedkommer os ikke umiddelbart. Det kan ganske vist tjene til en vis Veiledning, og jeg antager ogsaa, at, naar det er opgivet i Motiverne, er det mere som Veiledning end som Motiv, idet ogsaa Finantsministeren selv har sagt: Saa Meget have de tabt efter de Oplysninger, der foreligger, men Tabet kan ogsaa hidrøre fra andre Marsager, og saa maa man jo undersøge, hvor Meget de have tabt af den Marsag. Med Hensyn hertil er jeg og de, der have sluttet sig til mig, uenige i det Skjøn, som den meget ærede Finantsminister har opstillet. Naar der for 2 Aar efter Finantsministerens Skjøn skulde ydes en Erstatning af 120,000 Kr., og det er oplyst, at det 3die Aars Erstatning omtrent svarer til Gjennemsnittet af de 2 Aar, vil det derefter altsaa blive omtrent 180,000 Kr., der vil være at yde for alle de 3 Aar. Men der er navnlig et Moment, som det forekommer mig, at den ærede Minister ikke har taget tilstrækkeligt i Betragtning, og det er, at Formindsfelsen af Østersubdyttet har medført en Forhøielse af Østerspriserne. Der er i alt Fald ikke oplyst nogen anden Grund til den Stigning af Østerspriserne, som har fundet Sted i Løbet af disse 2—3 Aar, end netop den, at Østersfiskeriet har givet mindre Udbytte. Nu opveies Tabet ganske vist ingen-

Rettelser.

Sp. 5825, L. 17 f. o. staar: „gjenningaaede“, skal være: „gjenmætrænge“.